Vlčí mák a okvětní lístek

Na pooraném poli stál vlčí mák. Měl pestré okvětní lístky a ty se mu ve větru kymácely. Ale jednoho větrného dne se přehnal vítr kolem vlčího máku a fí fí urval mu ten nejhezčí okvětní lístek a ten v okamžiku vzlétl nahoru do oblak a letěl směrem k mlýnu na kopci v horách. Vlčí mák se dal do usedavého pláče. Uviděl, jak ho pozorují myš a krtek a smutnýma očima se na něho dívají. Vlčí mák se na ně rozkřičel: „Nevíte, jak najít můj okvětní lístek? Tak moc jsem si na něm zakládal a teď je fuč." Začal znovu pofňukávat vlčí mák a zahleděl se na krtka a myšku, kteří stáli opodál. Myška nejistě řekla, že se lístek zachytí na kopci u větrného mlýna. Je to tam zarostlé jako v pohádce. „Myšičko moje milá a krtku, pomůžete mi?" „No jistě!" zahleděli se krtek a myška na sebe. „Proč ještě váháme?" řekl krtek. Myška podotkla: „možná, že ještě má přítelkyně myška tam ve mlýně bydlí." A vydali se k mlýnu. Všeho, co potkali na cestě, se hrozně polekali, samé pavučiny a pavouci, všude trní a haluzí. Když se po velkém úsilí vyškrábali na horu, rozhlédli se a z hory uviděli vlčí mák, jak jim mává. „Rychle!" zavolala najednou myška, když uviděla na lopatce mlýna červený okvětní lístek. „Musíme ho sundat dříve, než začne foukat vítr, protože lístek je daný tak, že kdyby zafučel vítr, roztrhl by se. Jak ho ale sundáme dolů, když je ten okvětní lístek úplně nahoře?" „Já vím," řekla odhodlaně myška. V hlavě se jí dostal dobrý nápad. „Vyskočím na záda toho káněte, které krouží opodál." „Ale stop, vždyť tě sní. Je to tvůj pronásledovatel." Ale myška nečekala a zamávala na něj. Krtek se přikrčil opodál a viděl, jak myška mu skočila na záda a z lopatek mlýna lístek elegantně sundala. Ale tu se krtek zděsil. Myšce na káněti uklouzla noha a letěla dolů. Ale vše z výšky sledoval vlčí mák a zavolal na kapradí u mlýna: „rychle chyťte tu hodnou myšku!" A doopravdy ji kapradí chytlo a pak šli donést vlčímu máku okvětní lístek. Vlčí mák jim moc a moc děkoval.